

Препусналъ той коня си, като птица полетѣлъ. Яздилъ три дни, докато стигналъ широкото пусто поле. Тогава видѣлъ черния арапинъ да бѣга като разбѣснѣла вихрушка, отъ край до край на полето. Следъ него се мѣталъ дебелиятъ Новакъ и ровѣлъ земята.

Скочилъ, изправилъ се Груица на коня си, завъртѣлъ боздугана, повикалъ :

— Чакай, черни орачо, чакай да видишъ кой е Груица войвода и какъ си направилъ баща ми на рало.

Засвирилъ въздуха отъ боздугана, засвѣтналъ отъ голѣмата сила.

Арапинътъ спрѣлъ не далечъ отъ него, гледаль съ насмѣшка. Слабъ му изглеждалъ Груица войвода. На присмѣхъ казалъ :

— Хайде, Груйо, и тебе да видя що за юнакъ си. Вжженце имамъ още, да те вържа до баща ти.

Писналъ въздуха, сѣкашъ змия изсѣскала, полетѣлъ боздугана на Груица войвода право въ главата на черъ арапинъ. Бледенъ стоялъ той, не знаеялъ на кжде да побѣгне.

Чудо станало. Отъ кжде се задалъ коня на дебелиятъ Новакъ. Зацвилилъ, зарадвалъ се, забързалъ къмъ Груица. Крачка не пристѣпилъ и падналъ смъртно ударенъ.

— Дръжъ се сега, извикалъ арапинътъ и хвърлилъ примка.

Груица дигналъ ржка съ остра сабя, писналъ и падналъ вързанъ до баща си.

Арапинътъ препусналъ коня си, цѣлъ день обикалялъ полето лудъ отъ радостъ. Като два ранени лъва се мѣтали и виели двамата вързани юнаци следъ него.